

- Tamboer-majoor uit 1924 - schenking van Adolf Hamilton aan de "Fanfaren" van Mariakerke.

door André BRISSINCK

Met op te groeien in Mariakerke trof ik het, want alles was er in deze uithoek wat een puber nodig had,...zelfs een fanfare, die 's zomers concerteerde op een demontabele kiosk, dat op de hoek van de Sterrenstraat was neergepoot. Ik zat er altijd als gebiologeerd bij, dagdromend, mezelf ziend als de plaatselijke *Glenn Miller*, een glinsterende trompet tegen de lippen aangedrukt, hemelse muziek scheppend, waarbij alle meisjes uit de wijk betoverd voor me door het lint gingen. Dat muziek de zeden verzacht kon me geen barst schelen...zolang mijn aanstormende bronstperiode er maar wel bij vaarde. Het trompetgetetter moest mijn overtuigend baltsgeluid worden.

Mijn moeder, die dit instinctief aanvoelde, zorgde er voor dat ik bij de muziekmeester, *Marcel Keirsebilck*, ("Boasje voor de intimi) meteen in de leer kon. De arme man beklaagde het zich vrij vlug, want omdat ik niet meteen een blaasinstrument kreeg, maar wel een saai boekje vol lijntjes, noten en sleutels - solfège heet dat - zocht ik ijlings andere horizonten op om mijn puberale verlangens waar te maken.

Toch kreeg ik bij de fanfare ooit het beheer over een instrument...een "rode olielamp", een bengelend stoplicht, dat op politiebevel achter het muziekkorps werd megedragen, en onstuimige wagens en trams op afstand hield. De muzikanten van de muziekkapel waren op kroegentocht, en stelden het niet op prijs van achter gepakt te worden. Autochauffeurs en tramconducteurs hadden daarbij de onhebbelijke gewoonte protesterend, en niet op de maat van de muziek te claxonneren, waarop wij, de lantarendragers spottend, met uitdagende, zelfs obscene gebaren reageerden. Mijn broer droeg zijn vlammen licht links, ik droeg rechts. Blijkbaar wist de schoolarts dit ook, want tijdens het jaarlijks medisch onderzoek in de Vercamerschool trok hij eens in één vlotte beweging mijn slip omlaag, betastte mij onderaan, en zei zonder aarzeling..."Jij draagt rechts", waarop ik onthutst "Ja" knikte, mij afvragend hoe hij dat wist.

Het kroegenparcours begon aan het lokaal "Au Coq d'Or" en eindigde reeds aan de Northlaan. De fanfare stopte echter aan elke herberg - een 5-tal - en speelde telkens lang genoeg hetzelfde deuntje, tot de moegetergde waard, met watjes in de oren, de musici wenkte binnen te komen, en onze groep een bonnetje voor een consumptie toestopte. Mijn drankprobleem dateert zeker niet vanuit die tijd, want tot mijn ontsteltenis kreeg ik, gediscrimineerde prepuber, voor mijn ticketje geen alcohol, alleen een "lat" chocolaat, tot groot genoegen van mijn gezinsgenoten, die 's anderendaags de gebruikelijke bruine suiker op hun stutjes mochten inruilen voor een stuk "Jaecques" of "Victoria". Tijdens mijn opgelegde wake bij de muziekinstrumenten, buiten op de stoep bij de olielampen, die ook niet binnen mochten, revancheerde ik mij voor het aangedane onrecht, door de muziekblaadjes, die keurig met een klemmetje boven op de koperen blazers, in oogbereik waren vast geklikt, om te draaien, of als een boek speelkaarten door mekaar te schoffelen, waardoor achteraf de benevelde beschermelingen van de Heilige Cecilia er niets meer van bakten. De nochtans verdienstelijke marsmuziek werd pure kakofonie tot wanhoop van sommige lokale componisten, die ten einde raad de hand aan zichzelf sloegen.

Eén orkestonderdeel heb ik echter nooit kwaad berokkend...de tamboer-majoor. Van achter de stappende meute blazers en trommelaars in onberispelijke outfit, zag ik altijd bewonderend toe op de vaardigheid van de "Majoor", nu eens als jongleur de tamboer soepel vanuit de pols rondwiekend, dan weer hem vervaarlijk de hoogte in gooierend tot in de buurt van de elektrische tramkabels, zoniet hem van links naar rechts schommelend, dreigend in de richting van ontuchtige toeschouwers, die disciplinelooos de weg versperden. Aan zijn blik kon je zien dat hij met de

tamboer, indien nodig, herrieschoppers de hersenpan zou inslaan. Vooral zijn allerlaatste

stokbehandeling was adembenemend. Net vóór de laatste noot draaide hij zich met norse blik naar de leden van het muziek om, en hief nog éénmaal bombastisch de tamboer omhoog om hem vervolgens, als een picador met volle kracht in de nek van het muziekstuk te planten. Wee de stakkerd die hierna nog één noot durfde uit te brengen. Bij het bewaken hield ik dan ook de zware, met franjes versierde knuppel vertederd in het oog, en – ik geef het toe – durfde het al eens knuffelen, strelen, zelfs zoenen. Ik had met dit dikkoppig ding eerlijk gezegd een aan fetisjisme grenzende binding. Ik was dan ook tot tranen toe bewogen toen ik 50 jaar later in het bezit kwam van een (de?) Tamboer- Majoor uit **1924**, geschonken (bij de stichting?) door ene **Adolf Hamilton** (van de Hamiltonhoeve? Nakomeling van Jacques Hamilton, burgemeester van Oostende, eind 17e eeuw?) aan de **fanfaren** (meervoud) **van Mariakerke**. Mysterie!

De stichter- voorzitter van de enige Mariakerkse fanfare, was gemeente- en provincieraadslid wijlen **Arthur Vanhoutte**. Uit Café Derby werden ooit (wanneer?) alle instrumenten vervoerd. Is het mogelijk dat deze fallus onder de muziekinstrumenten, die ik graag schenk aan de "Plate", deel uitmaakte van die bewuste buit? Zelf kreeg ik het van mijn schoonbroer en zuster, die het bij de opening van hun restaurant in De Haan, ook al kregen van hun buurman- burgemeester bij wijze van welkom,...en omdat ze bewoners van Mariakerke waren geweest. We wassen dan ook uitgebreid onze handen in de onschuld. Jarenlang hing de tamboer-majoor, in de eetzaal van de "Auteuille", tot de dochters bij de overname en naamwijziging naar "Concessie", grote kuis hielden, en afstand deden van Hamiltons tamboer- majoor.

Het ruste in vrede in ons heemmuseum!